VÝZVA MLADÝM EVROPANŮM

LÉON DEGRELLE

Léon Degrelle – Výzva mladým Evropanům

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE Z ROKU 1992, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/AppelAuxJeunesEuropeens/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

V exilu, 8. srpna 1992

Mladým Evropanům,

I. — Proti demokratické frašce

I my jsme měli dvacet let. Naše dny už nikdy nebudou tak zelené. Ale naše mysli, naše srdce stále pulzují myšlenkami a duchovními impulzy, které bezpochyby stále zapalují i vás, naše dnešní mladé evropské kamarády.

Jako horliví nacionalisté jsme probudili duši naší otčiny až v hloubi jejího vědomí. Chtěli jsme ji vytrhnout z politických bažin, v nichž se dusila, vrátit jí víru v její poslání, uvést do pořádku její instituce, obnovit sociální spravedlnost v nerozlučné spolupráci tříd a především uskutečnit revoluci duší, která by osvobodila lidi od všudypřítomného materialismu.

Pak, v červnu 1941, zazněla ze zvonice za zvonicí hodina velkých evropských možností.

Jako prostý voják, poté desátník, seržant, důstojník a nakonec velitel 28. divize Waffen-SS „Wallonie“ jsem – stejně jako stovky tisíc dobrovolníků z našeho starého kontinentu – pomáhal na východní frontě při vytváření Evropy, která zpočátku nebyla příliš rozumně chápána, ale byla nevyhnutelná, a která sjednocovala rozmanité, avšak vzájemně se doplňující síly našich otčin. Ty byly tehdy smrtelně ohroženy sovětským komunismem, který se od roku 1917 neúnavně snažil podrobit svému biči všechny národy celého světa.

Jistě, zpočátku jsme my, neněmečtí bojovníci, byli v jednotlivých zemích velmi odlišní; Španělé od Norů, Francouzi od Bosňanů, Holanďané od Estonců. Ale zkoušky a utrpení nás brzy sblížily. A poté zpečetily naši jednotu.

Přátelství, ale i rozmanitost. Evropa v nás dýchala. Po bouři by každá z našich otčin, hrdá na čest svých zbraní a oběť svých padlých, v záři našich sjednocených civilizací rozzářila a velebila osobnost svého národa.

Poráženi, s bubny odloženými, jsme viděli, jak se naše rodící se Evropa z roku 1942 po roce 1945 schoulila do banality a průměrnosti a bezhlavě se oddala – aniž by tušila její pomíjivou křehkost – zuřivé touze po požitku.

Ta jí zatemnila duši. Rozložila její morální a duchovní vlastnosti.

Zítra bude třeba vše znovu vytvořit.

***

Za tuto oddanost našim otčinám a Evropě, která by je sjednotila, jsme my, vaši předchůdci z druhé světové války, zaplatili strašlivě vysokou cenu. Byli jsme mučeni vidlemi, schytali jsme tisíce ran, zažili jsme spoustu trpkosti. Byli jsme vláčeni bahnem. Byli zavražděni naši nejbližší. Pronásledovali nás všude s ďábelskou zuřivostí. Ale naše víra zůstala neotřesena. Nejenže jsme to vše vytrpěli, ale ničeho nelitujeme. I přes naše zestárlá těla, kdyby se naskytla příležitost znovu vztyčit naše vlajky, vydali bychom se bez váhání k plnění povinnosti, se stejnou energií, stejnou radostí a stejným neochvějným odhodláním.

I když nyní musíme ještě trpělivě čekat v exilu, který je stejně nekonečný jako krutý, zůstáváme a zůstaneme, drazí kamarádi Evropy, vašimi společníky až do našeho posledního dechu.

***

Abych řekl pravdu, ani vy to dnes nemáte snadné. Ve všech zemích vás pronásledují pilní a servilní soudci, kteří se chichotají, chrochtají a pobíhají za vámi s vlajícími šaty. Každý den přepisují občanský a trestní zákoník, aby – demokraticky, samozřejmě! – objevili nové záminky, jak vás zavřít do svých věznic a zavalit daidalovskými pokutami ty, kteří odmítnou zbožně líbat chodidla té svatouškovské fúrii, kterou je jejich ubohá „demokracie“.

Celý ten akrobatický systém parlamentarismu totiž spočívá na zachování svých rituálů. V této zlodějské bandě volebních pěstitelů jsou stovky poslanců zvoleny či znovu zvoleny pouze díky předchozímu shromáždění milionů, stovek milionů, ba někdy i miliard, které zajišťují přežití a finanční zajištění jejich volebního aparátu.

Znechucené davy stále méně věří těmto fraškám, kde je třeba dát vola, aby člověk dostal vejce.

Zahnaní do kouta ve svých úkrytech jsou stáda politiků – jak je vidět všude – v koncích. Snaží se vyškrábat z trní. Lidé chodí k volbám čím dál méně, protože už nikde nevěří těmto okázalým volebním přehlídkám.

Už nehýkáme s osly; v nových, osvobozených státech na Východě, v Polsku, které by mělo být ještě v úžasu z nedávného „demokratického“ daru, se 65 % veřejnosti nezúčastnilo voleb! Totéž platí pro Maďarsko! A co se týče Libanonu, voliči vyhlásili stávku! Ve Francii roku 1992 tvořilo oficiální základnu vlády pouhých 18 % voličů – socialistů. A právě syn ukrajinského Žida, po boku potomka jiného Žida pocházejícího z polských ghett, si vzali na bedra úkol zajistit štěstí omráčené Francie.

***

Tito pomatení mluvkové s popletenou myslí obhajují s téměř směšnou zuřivostí svou čím dál vratší moc.

Ale stačí jim jen vmést do tváře, že jejich vládní týmy jsou prolezlé falešnými fakturami a živí se vydíráním, na němž ulpívá krev hemofiliků, že zejména v Belgii byl jistý socialistický expremiér jménem Cools, který měl příliš chamtivou ruku, zastřelen zabijákem jednoho ze svých ministerských kolegů specializovaného na vydírání, znamená, že budete okamžitě považováni za „fašistického zločince“.

Poukázat na to, že devět z desetin poslanců, neznámých a neschopných, k ničemu neslouží, leda k tomu, aby si strkali do kapes honosné platy, z vás udělá nesnesitelného kazisvěta!

Opozici, která poukazuje na marnost žvanění ve shromážděních o třech, čtyřech či pěti stech členech (většinou prázdných!), je odepřen jakýkoli konstruktivní přístup k televizi i k masovým shromážděním, kde by mohla osvětlit oklamaný lid.

Aby před hloupým davem obhájili svou demokratickou neposkvrněnost, intrikáni režimu, kteří si okázale zdobí břicha velkou oficiální modro-bílo-červenou stuhou, shromáždí hordy multirasových a pestrobarevných parazitů, kteří přišli z bloudění po svých spálených pouštích!

***

Všude – ať už v politice, ve společnosti, v ekonomice či v morálce – panuje zmatek: podle nejnovějších průzkumů v tisku se 68 % Francouzů přiznává, že jsou znechuceni.

Každá země je zatížena šílenými daněmi, které ničí veškerou chuť vytvářet něco nového.

Dvacet tisíc nezodpovědných a pohrdavých úředníků, které nikdo nezvolil, svou neschopností ovládá polovinu Evropy, která se potácí v autokratickém společném trhu, zmítaném opakovanými krizemi, dusí se přebytky kvůli příkazům odborových pohlavárů a manipuluje pouze s demagogickými triky.

Z toho se nikdy nevylíhnou nic jiného než zkažená vejce.

Společný trh, který se tváří jako velikán, táhne za sebou ve svých hloupostech šestnáct milionů beznadějných nezaměstnaných.

Vy, mladí muži a ženy skutečné Evropy, chcete nahradit toto plýtvání a tento zničující podvod unií zdravých států pod vedením skutečného vůdce, milovaného, respektovaného a svobodně zvoleného lidem.

Bude sociálně spravedlivá a rasově chráněná.

Jen ona učiní přítrž svévolné nadvládě, tyranským výstřelkům a hašteření uzurpátorů, kteří si nezaslouží ani vodu, kterou pijí, a kteří využili porážky z roku 1945 k tomu, aby se chvástali, lhali den co den, otupovali národy a zotročovali je.

***

Ale dotknout se všemocnosti „demokratických“ pašů, kteří ve svých úzkých kruzích kují intriky, znamená manipulovat s dynamitem. Často už toho musíte mít po krk, že musíte čelit tolika vykořisťovatelům a neschopným lidem. Nicméně je třeba čelit tomu s neochvějnou vytrvalostí a nikdy se nevzdávat. Lid musí vědět, že naše doktrína – odpovědnost, trvalost, čistota a

kompetence silné moci, inteligentní spolupráce tříd, oslava základních ctností společnosti – je nezbytná. Život má smysl pouze tehdy, je-li zaměřen na dokonalost a velikost. Věříme v záři hvězd.

Pronásledování, kterému jste vystaveni na sklonku tohoto století, ty hořké pilulky úzkosti, které musíte spolknout – my, vaši předchůdci, jsme to zažili stejně jako vy, možná dokonce ještě více než vy. I nám bylo mnohokrát upřeno jakékoli uplatňování občanských svobod. Naše odvaha mohla otupět. Zatímco například milion Belgičanů se rozhodlo pro rexismus a v roce 1936 bylo pod mým praporem demokraticky zvoleno všeobecným hlasováním třiatřicet poslanců a senátorů, my jsme od roku 1936 do roku 1940 ani jednou nemohli využít oficiální rozhlas, který byl přitom k dispozici všem stranám obývajícím parlamentní budovu!

Taková byla již před druhou světovou válkou hloupá netolerance a vymývání mozků v „demokraciích“!

Již tehdy jsme byli považováni za vyvrhele, protože jsme chtěli nahradit zkorumpovaný, anarchický a zničující režim čistým, silným a národním státem.

A také proto, že – což byl ten nejhorší zločin! – jsme odmítali být spoluviníky vypuknutí „zbytečné a hloupé“ druhé světové války (řekl Spaak), té, kterou podpálili marxisté a světové židovstvo, podporovaní hyperkapitalismem bez vlasti a s vlčími choutkami, a kterou z nenávisti a strachu vnutili Evropě v září 1939.

***

Této obrovské občanské válce jsme museli čelit, zejména když se komunismus začal šířit do našich západních zemí,

odhodlán proměnit zkrvavenou Evropu let 1940–1941 ve svou nejoblíbenější kořist.

Tvrdě jsme bojovali, během těch strašných let jsme obětovali své mládí i krev. Zažili jsme zimu, hlad a nekonečné utrpení v ledových dálavách východní fronty. Padlo několik milionů našich bojových kamarádů. Tisíce dalších po tolika obětech po léta snášely hrůzy vězení ve své vlastní zemi.

Podvodníci z takzvané „demokratické“ chátry často vyprávějí naivním lidem o tehdejších krutostech. A přitom se pečlivě starají o to, aby je svalili na své protivníky!

Za tyto krutosti je totiž zodpovědný Sovětský svaz, ten milovaný spojenec, který od roku 1917 překonával veškeré rekordy a dopustil se jich v desítkách milionů případů na svém vlastním území!

Angličané, kteří jako první přišli za Atlantik, a nově příchozí Američané si vyzkoušeli své síly tím, že v tehdy zcela nových Spojených státech vyvraždili více než čtyři miliony Indiánů (z pěti milionů přežilo 200 000), aby tuto rasu vymýtili prostřednictvím této obrovské genocidy. Byli to navíc oni, kdo také poznačili několik milionů černochů, aby jim na těle vtiskli známku otroctví.

V letech 1941 až 1945 zavedli v Evropě a Asii svou jedinou válečnou taktiku 20. století: terorismus, při kterém vyvraždili stovky tisíc civilistů během svých obrovských bombardování v Hamburku, Kolíně nad Rýnem, Berlíně, Drážďanech a poté v Hirošimě a Nagasaki.

Byli to také oni, kdo po 8. květnu 1945 vydali na téměř padesát let do rukou sovětské tyranie sto milionů našich východních soukmenovců!

Byli to opět oni, kdo v letech 1945 a 1946 nechali v svých táborech v Říši a ve Francii zahynout hladem a bídou milion německých zajatců, zatímco jejich sklady přetékaly potravinami, které záměrně nevyužívali.

A konečně to byli právě oni, kdo po válce dopustili, aby bylo několik milionů prchajících civilistů – Prusů, Slezanů, Němců a sudetských Němců – vyvražděno v průběhu strašlivě brutální „rasové čistky“!

Američané, Angličané – a jejich ruští přátelé, kteří se nedávno „vyprali“ v pračce! – mohou sice odsuzovat rasismus Srbů, kteří vraždí civilní obyvatelstvo v Chorvatsku a Bosně, aby získali nová „rasově očištěná“ území, je to však pouze matematické opakování vyhlazování, které „demokracie“ provedly při genocidě více než čtyř milionů indiánů a poté, po druhé světové válce, na územích zabavených německému státu! Dnes známe ta strašná čísla: téměř 2 280 000 uprchlíků z Říše zahynulo na cestách do exilu, zemřelo hladem nebo bylo zavražděno Sověty a jejich přisluhovači; dalších 80 000 zmizelo beze stopy; více než milion přeživších byl deportován na Sibiř. Historik Jacques de Launay podrobně popsal tyto ohavnosti ve své slavné knize La Grande Débâcle.

Je pochopitelné, že v Chorvatsku a Bosně v roce 1992 Američané a Britové – zatímco Rusové se drželi v pozadí! – reagovali na jugoslávské dobyvatele pouze tím, že se uchýlili k obratům o 180 stupňů. To, co dělali Srbové, dělali sami i jejich milí sovětští spojenci, a to několikrát a ve velmi velkém měřítku, nebo to nechali dělat! Jejich pokrytecké slzy ronili staří krokodýli. Srbové, když v roce 1992 vyprázdnili území, do nichž vtrhli, od civilního obyvatelstva, byli jen jejich skromnými napodobiteli!

Stalin, Churchill a Roosevelt byli jejich mistři, mistři v zabíjení první poloviny 20. století.

***

II. — Teroristické války a americký imperialismus

Kéž by vojáci druhé světové války byli jen příležitostnými vrahy! Od roku 1945 se však tato ničivá taktika teroristické války neustále opakuje všude tam, kde se americký imperialismus chtěl prosadit.

Ať už to bylo ve Vietnamu, kde se po silnicích hnaly hordy žen a dětí, nahé a upálené zaživa napalmem!

Nebo v Iráku, kde sto tisíc či dvě stě tisíc civilistů (nikdo neví, kolik přesně!) bylo systematicky a bez rizika smeteno monstrózními teroristickými salvami – řízenými počítačem! – amerických raket!

Proč?...

Aby zůstaly nedotčeny středověké a rasistické mechanismy falešného státu, nedávno vytvořeného Brity, jímž je Kuvajt, stejně jako emíři, kteří se podbízejí, draví jako supové, nacpaní miliardami dolarů, neoficiálními vlastníky ropných vrtů, tak drahocenných pro americké gangstery hyperkapitalismu, věčnými vydřiduchy a podrazáky!

Saddám Husajn, nesporně oblíbený vůdce Iráku, chtěl získat zpět tuto ztracenou provincii staré Mezopotámie. A především stál v čele silného státu v oblasti velmi bohaté na ropu; byl trnem v oku americkým šéfům, kteří ho chtěli svrhnout, okrást a vyhnat!

Už na jaře roku 1989 začaly provokace.

***

Ještě bylo třeba přimět Saddáma Husajna k akci, která by poskytla zdánlivou záminku pro vojenskou ofenzivu.

Je pravda, že umělé a zcela nedávné (1962) vytvoření státu Kuvajt bylo vymyšleno výhradně za účelem udržení ropných vrtů, z nichž v této oblasti masivně tryskala ropa, pod kontrolou anglo-amerických mocností.

Tento Kuvajt byl rovněž vymyšlen proto, aby zablokoval hlavní přístup irácké ropy do Perského zálivu díky tomu, že Kuvajt vlastnil ostrov Buliban, který představoval hlavní překážku pro vývoz irácké ropy. Kuvajt v roce 1969 souhlasil s postoupením tohoto ostrova Iráku na 99 let. Kuvajt však pod tlakem Američanů a Britů svůj krok následující rok zbaběle odvolal.

25. července 1990 se americká velvyslankyně April Glappi při jednání o těchto problémech se Saddámem Husajnem jevila jako velmi chápavá, jako by se jí návrat Iráku do Kuvajtu zdál zcela normální. Saddám Husajn se tehdy domníval, že strašlivá „dezinformace“, která proti němu v předchozích měsících v USA probíhala, byla smetena ze stolu. Spadl do diplomatické pasti. Následujícího 2. srpna téměř bez potíží znovu obsadil Kuvajt, odkud emír při prvním nájezdu iráckých tanků slavně vzal nohy na ramena!

Samotná záležitost byla v podstatě docela všední, podobná desítkám jiných, které se již dříve odehrály v arabských zemích: v Libanonu, částečně okupovaném izraelskými jednotkami, aniž by je někdo donutil k návratu do svých kasáren; v Jordánsku, v Mekce, v Jemenu, stejně tak v Sýrii, kde došlo k invazi na Golanské výšiny; a nesmíme zapomenout ani na

území Hášimovců! Washington však v tom našel ideální příležitost k prosazení své nadvlády na Východě. Pronikavými výkřiky pobouřil celý svět.

Šlo o to, pod rouškou ropných barelů zachránit svobodu! Právo! Civilizaci! Kdo by nepřispěchal, když uslyšel tak ctnostné výzvy?...

Celý svět byl pozván na lov. Ze všech koutů světa se hrnuli dravci. Nejhorlivějšími byli arabští rivalové, kteří doufali, že nastoupí na místo Saddáma Husajna. Samozřejmě za dolary! Egyptu, který nabídku ochotně přijal, Bush oznámil, že pokud se k němu připojí, odpustí mu sedm miliard dolarů, které tato země dlužila Spojeným státům!

Nebezpečí, jak vysvětloval Washington, bylo extrémní. International Herald Tribune dokonce pod podpisem W. Safira oznámil, že atomová bomba Saddáma Husajna může každou chvíli dopadnout na New York! Nesena samotným ďáblem, to je jisté!

Když bylo 15. ledna 1992 vše připraveno, rozpoutalo se válečné krveprolití. Během několika dní strašlivé zbraně pana Bushe, tisíckrát převyšující ty, jaké kdy mohl mít Saddám Husajn, vyhladily v Iráku na všech stranách tisíce civilistů. Kuvajt byl téměř okamžitě osvobozen, a to bez větších bojů. Saúdskoarabský král ostatně jen s velkými obtížemi tehdy dosáhl toho, aby jeho americký spojenec v tomto dobrodružství zastavil masakr, protože oficiální cíl, který Bush pokrytecky prohlásil v International Herald Tribune, byl dosažen: „Naším cílem není dobytí Iráku, ale osvobození Kuvajtu.“

***

Toto osvobození vrátilo Kuvajt pod ropnou nadvládu Spojených států, přičemž tento „stát-přízrak“ zůstal stejně jako dříve uvězněn uprostřed středověku.

Bylo dosaženo – pod záplavou amerických teroristických zbraní v nebývalém množství – pouze tím, že se davy oklamaly neuvěřitelnými lžemi.

Nejstrašnější dezinformací, kterou Američanům naservírovali, byl příběh o kuvajtských miminkách. V tisíci novinách se objevila zpráva, která měla pobouřit miliony lidí: tři sta miminek v Kuvajtu bylo vytaženo z inkubátorů a zavražděno!

Televizní stanice CNN si z toho 17. ledna 1991 udělala pořádnou podívanou; celý tisk tuto zprávu roznesl v sto milionech výtisků: „Popis iráckých vojáků, jak vytahují předčasně narozené děti z inkubátorů, pobouřil svědomí světového společenství.“

Přesně tak, ale aby tomu dodal ještě monstróznější charakter, Bush opakoval příběh o belgických dětech, kterým Němci měli během první světové války uříznout ruce. Po vítězství Spojenců v roce 1918 se nikdy nepodařilo veřejnosti, plné rozhořčení, předvést ani jednu z těchto údajných obětí. Z toho prostého důvodu, že žádná taková neexistovala! Naprostá indoktrinace!

Bush tuto novou verzi potvrdil a dokonce ji ještě překonal. Významný francouzský časopis Identité – v němž se hojně objevují univerzitní profesoři a učitelé ze Sorbonny – odhalil tento podvod ve svém čísle 16 z roku 1992: „Sám George Bush se k tomuto barbarskému činu vyjádřil, když v Saúdské Arábii prohlásil: ‚Děti byly vytrženy z inkubátorů a odhozeny na zem

jako dřevo na topení!‘ Hrozivý obraz, jehož cílem bylo připravit západní veřejnost na nadcházející velkou křížovou výpravu. Tato kauza, která pobouřila ‚mezinárodní veřejnost‘, se dokonce stala námětem filmu a zprávy organizace Amnesty International. Po skončení války se díky misi Světové zdravotnické organizace vedené Dr. Davidem Chiuem zjistilo, že šlo o inscenaci zrežírovanou americkou PR společností Hill and Knowton na žádost emirátu Kuvajt za částku šedesáti milionů franků! Proč právě děti? Protože bylo třeba ‚vyvolat takový emocionální efekt, aby lidé schválili rezoluce OSN‘. Byli tak předvedeni falešní svědci a falešné životopisy, zejména dojemné svědectví mladé dívky, která byla představena jako uprchlice, ačkoli ve skutečnosti byla dcerou kuvajtského velvyslance ve Spojených státech! Hanba zde dosahuje vrcholu“ (Identité č. z roku 1992).

I ve Francii jsme mohli v televizi vidět, jak velký specialista na provokace a zmanipulované rozhovory, pan Patrick Poivre d’Arvor, hanil Saddáma Husajna tím, že na obrazovku přivedl jednoho z jeho údajných tělesných strážců! Poivre d’Arvor ho pro tuto příležitost pokřtil jako kapitána Karima, ačkoli šlo o obyčejného komparzistu, kterého poskytlo velvyslanectví Kuvajtu.

Tyto podvody přinesly bohaté výsledky, neboť Saddám Husajn byl poražen. Stalo se tak však jen částečně, k velké nelibosti pana Bushe. Ten se tak nemohl v listopadu 1992 představit americkým voličům, kteří byli stále otřeseni vzpomínkou na „tři sta dětí vytržených z inkubátorů“ a „hozených na zem jako dřevo na topení“, aniž by skalpoval Saddáma Husajna, jako by šlo o Siouxe z dob, kdy slavní předkové prováděli rasové čistky ve Spojených státech.

Americký prezident Bush s přísnou tváří od roku 1991 snil jen o tom, že se mu podaří vrátit úder.

V roce 1992 opět cynicky vymýšlel nejrůznější záminky s cílem vyvolat nový konflikt.

Nejprve zaplavil Irák delegáty-inkvizitory OSN a předstíral, že všude objevuje zbraně fantastické síly, které se připisovaly Saddámu Husajnovi (zatímco Spojené státy jimi přímo překypují). Požadoval, aby je vyhledali dokonce i ve sklepech iráckého ministerstva zemědělství, kde však našli pouze brambory a zelí! Nakonec stovky puntičkářských vyšetřovatelů OSN uzavřely svých čtrnáct přísných inspekcí tím, že ve své závěrečné zprávě oficiálně prohlásily, že jejich pátrání nepřineslo žádné výsledky a že se neobjevil žádný důkaz o existenci vojenských zařízení. Nenašli ani to proslulé dělo dlouhé dva kilometry, které mělo zřejmě odrážet golfové míčky pana Bushe nebo převracet jeho terénní čtyřkolku.

Jelikož toto dělo dlouhé dva kilometry zůstalo i po roce neúnavného pátrání před zraky světa skryto, musel si pan Bush najít jinou záminku: tou se stala kauza šíitů...

***

Tito šíité patří k náboženskému klanu odlišnému od sunnitů, kteří jsou ortodoxními muslimy. Celá záležitost je ostatně velmi složitá, protože šíité se dělí na šest různých sekt a sunnité na čtyři.

Bush, ten zvědavý čmuchal, který neměl ani ponětí o politicko-náboženských osudech Iráčanů, a to ze vzdálenosti deseti tisíc kilometrů, považoval za velmi chytrý krok vyslat v předvečer války o Kuvajt agenty CIA ke Kurdům v severním Iráku a k šíitům v jižním Iráku, aby tyto menšiny podnítil proti

sunnitskému Saddámu Husajnovi, kterého hodlal svrhnout za pět vteřin a zároveň rozdělit jeho zemi na tři polostáty.

Bush tedy očekával souběžné povstání hned po odpálení první rakety v roce 1991.

Ve skutečnosti se však Kurdové a šíité téměř nevzbouřili. Navzdory dvojité pasti a teroristickému drcení svého území se Saddám Husajn z této chaotické situace vymanil poměrně dobře. Kurdové na severu se ocitli v bezvýchodné situaci tváří v tvář Turkům, svým smrtelným nepřátelům, kteří byli pevně odhodláni je v pravý čas rozdrtit; co se týče šíitů na jihu, opuštěných americkými provokatéry, ti se opět sami brodili v bažinatých močálech Basry.

***

Je zřejmé, že tato dvojitá zrada uprostřed války musela mít důsledky v terénu. Někteří šíitští vůdci byli zatčeni; jeden z nich byl, jak se tvrdí, pověšen. Bylo to smutné, ale docela pochopitelné. A v každém případě šlo o vnitrostátní politicko-náboženskou záležitost, která se týkala pouze daného státu. V každém případě, pokud k nějakému násilí došlo, bylo stokrát mírnější než zacházení, které falešní vítězové z Francie a Belgie, spojenci Američanů, v letech 1944 a 1945 uvalili na stovky tisíc „kolaborantů“, z nichž mnozí byli masakrováni nebo uvězněni na nekonečně dlouhou dobu (v Bruselu můj náčelník štábu u divize Wallonie, důstojník s příkladnou morálkou, syn a vnuk ministrů války, strávil sedmnáct let v žaláři!).

V jižním Iráku vytvořil ajatolláh Abolkassem Khoeï během války v Zálivu na popud amerických vyslanců Prozatímní radu, která měla nahradit ústřední správu. V době

zúčtování mohl za svou kolaboraci zaplatit provazem, který by obepínal jeho vousy zbarvené hennou. Ale bylo mu devadesát dva let. Skončil tedy pouze v „domácím vězení“. O péči mu zřejmě nechybělo: dokonce mu byl implantován kardiostimulátor! Tento svatý muž, nasycený dlouhými lety života, nedávno nakonec v klidu odevzdal Bohu Mohameda svou krásnou a obzvláště bojovnou duši.

Porovnejme to s hanbou, kterou ve Francii v roce 1945 zažil jeho protějšek, slavný maršál Pétain, jenž se stal nejstarším vězněm na světě a zemřel na ostrově Ré ve věku devadesáti pěti let!

Kdo kdy v té době slyšel o nějaké americké letadlové lodi, která by hrozivě kroužila v blízkosti tohoto francouzského vězení? A vysílala salvy svých letadel nad vězení nejslavnějšího vítěze první světové války?

Maršál Pétain, bohužel, nebyl šíita! Již padesát let jeho tělo stále čeká na to, až bude uloženo do země ve Verdunu, mezi jeho vojáky. Jenže ropa z ostrova Ré neteče do Basry!

***

Tito šíité, kteří byli v roce 1991 opuštěni, se tak v roce 1992 opět dostali do popředí.

Po celé měsíce o nich tisk, rozhlas ani televize téměř nehovořily. Nikdo ani nevěděl, co se s nimi stalo. Najednou se však znovu objevili jako velké hvězdy.

Poté, co se v roce 1991 nepodařilo dokončit dobytí Iráku a následně na jaře a v létě 1992 vyloučit ze společnosti monstrum Saddáma Husajna, údajného skrývače dvoukilometrového děla, se turban šíitů najednou znovu objevil na povrchu. V mžiku s

ním v Americe i v Evropě začali mávat tvůrci lží a zaplnili jím světové obrazovky svými ohňostroji. Pan Bush chtěl za každou cenu vylepšit své mizerné volební výsledky tím, že znovu vytáhl zločince Husajna, který byl pro tuto příležitost přebarven na protišíitského bojovníka! Během několika dní se pan Bush ukázal jako zapřisáhlý obhájce svých bývalých šíitských spojenců, na které se v roce 1991 tak rychle zapomnělo!

Proč, proboha, se pouštět do této zmatené rvačky? Vždyť ani jeden Američan z tisíce by nedokázal vyjmenovat názvy sekt, které stojí proti sobě – sunnity a šíity!

To je jedno! Během několika dní, na konci srpna 1992, byla americká letadlová loď Independence s bušícím srdcem katapultována do hloubi Perského zálivu, spolu se svými sedmdesáti bombardéry, které kroužily nad šíitským Irákem ve všech směrech, a brzy je vystřídaly letouny Mirage 2000 a Tornáda, které ve spěchu vyslali Francouzi a Angličané, ti nejposlušnější ze všech poskoků.

Jaká fraška! Dokážeme si představit, jak by nad republikánskou Francií hrozivě přelétala americká letecká flotila v době, kdy pan Combes vyháněl ze své země tisíce katolických kněží a jeptišek, kteří se mu nelíbili kvůli jeho antiklerikalismu?

Ale v Iráku roku 1992, ve jménu posvátné ochrany sekty, o níž téměř nikdo neví, americká, britská a francouzská letadla bez přestání číhají na vojenský incident, který by umožnil spustit nový teroristický masakr! Chtějí za každou cenu vyhnat kacíře Saddáma Husajna z jeho úkrytu a zlomit mu vaz! Zároveň touží definitivně udusit Irák tím, že mu odříznou

veškerý přístup k ropě v Perském zálivu, který se stal baštou USA.

Saddám Husajn si dobře uvědomuje, že by to byl nerovný boj, že jeho jednotky i lid by byli rozdrceni. Drží jazyk za zuby. Čeká.

Co si však myslet o hlavě státu, která, když cítí, že ji voliči opouštějí, se v jižním Iráku pouští do šíleného teroristického běsnění, aby mohla vyměnit hromady arabských mrtvol za pár hlasů navíc v Chicagu nebo v Arkansasu?

A tak k tomuto účelu oživuje zuřivé náboženské války 16. století, éru Karla IX. a Kateřiny Medicejské, s admirálem de Colignym, který se znovu objevuje s šíitským turbanem na hlavě!

I za cenu toho, že tím v Asii a Africe co nejvíce pobouří stovky milionů sunnitů. A možná i vyvolá – nikdy nevíme – mezinárodní konflikt mnohem většího rozsahu, který by přiměl Araby, věrné své víře, k návratu na stranu svých duchovních bratrů v Iráku, od nichž se v roce 1991 pod tlakem Bushe a jemu podobných dočasně odtrhli!

***

Právě naopak, uprostřed Evropy, když bylo v roce 1992 třeba zastavit rasistickou likvidaci několika milionů Bosňanů – kteří bohužel neměli naftu –, nebyl na pomoc Sarajevu vyslán ani jeden americký voják s modrou přilbou – pan Bush to zopakoval s chladnokrevností pohřebáka! –, nebyl vyslán na pomoc Sarajevu, třeba jen proto, aby ochránil trasu humanitárních zásobovacích kolon Červeného kříže!

S teroristickým vybavením, které je na světě jedinečné a které Američané vlastní, by likvidace srbských agresorů, kteří byli stejně zbabělí jako chudí na sofistikované zbraně, byla s největší pravděpodobností vyřešena v mžiku. Nezapomeňme, že s mnohem skromnějšími prostředky Hitler v květnu 1941 za deset dní přemohl celou Jugoslávii, poté co proti němu byl v Bělehradě zorganizován obzvláště zrádný státní převrat synem Churchilla a americkým špiónem Donovanem (a to v době, kdy Spojené státy ještě ani nebyly ve válce!)

Ale tentokrát, tváří v tvář bosenskému dramatu, pan Bush s téměř okázalou sebejistotou stroze prohlásil: ne!

Bosna není finančně zajímavá. Ani z hlediska voleb. Výsledek: byla odsouzena k zániku. Nepřežije to.

Naopak irácké mrtvoly a především fyzická likvidace Saddáma Husajna by volební propagandě velmi pomohly: okamžitě byla vhozena rukavice! Pan Bush, předvádějící se, napínající peří a s mečem pomsty v pěsti, zatroubil na trubku!

Bombardéry létají od konce srpna 1992 nepřetržitě, dvacet čtyři hodin denně, napříč celým jižním Irákem!

Jen aby, pomyslel si Bush, Saddám Husajn odpověděl! A abychom mohli znovu tvrdě zasáhnout! Trocha irácké krve na volebních lístcích by při riskantních listopadových volbách vůbec neuškodila!

Nikdy v dějinách vesmíru se nevyskytla tak odporná pokryteckost. Od Sarajeva po Basru se v roce 1992 odehrála v sérii teroristických útoků celá ta zákeřná hra chladnokrevně zištných odmítnutí a nejhorších bezostyšných kompromisů mezi náboženstvím a ropným průmyslem!

***

Tak to dnes vypadá v tomhle zkaženém světě.

První zákon: vulgární materiální zisk. Pak chaos, bezmocnost a pokrytectví států, jakkoli nemorální už to je!

Ekonomický horizont je všude zaplaven vlnami temných snů.

Na mezinárodní úrovni se podvody spojují s prohnanými výmluvami. Dvacet falešných „mírových smluv“ bylo porušeno, a to pokaždé ještě týž večer! Stovky diplomatických parazitů, kteří promrhávají miliony na pohádkové výdaje za prestiž, se tam naparují před televizními kamerami. Miliony bezmocných diváků zírají na tyto plazivé obraty s očima velkýma jako solničky.

Ani stín plánu, jak zachránit tři sta milionů Rusů v nouzi! Evropa se zcela topí tváří v tvář bezostyšné drzosti srbských agresorů.

Modré přilby se honí, aby eskortovaly nákladní vozy s potravinami, nebo někdy i proto, aby se dali na útěk! Každý dobře ví, že Bosna je ztracená, že Srbové již okupují tři čtvrtiny jejího území, že ji vyprázdní od obyvatel a že nikdy nepustí ani arpent dobyté „rasově očištěné“ půdy!

Proč by se měli zdržovat? Vědí, že když se demokracie čas od času rozruší, je to jen proto, aby udržela zdání a uklidnila naivky!

Stokrát se slavnostně sejdou na jednáních, o nichž je nám dobře známo, že k ničemu nevedou. Podepíší těžkopádné a pompézní dokumenty, které budou zrušeny ještě dříve, než se

stačí odšroubovat víčko pera. To je vše. Dál už v předvádění této ubohé frašky nepůjdeme.

Tak to je. Tento současný svět - pokrytecký, bezmocný, který si z tragédie dělá legraci - je ten, který vám v roce 1945 vybudovali; právě tento svět, který srší zbytečností a zlovolností, budete muset vy, dnešní mladí Evropané, zničit.

III. — Evropa v patové situaci

Demokracie, jak ji vidíme rozpadat se před našima očima, je anarchie, jsou to rozbité, vyjeté cesty, je to pirátství.

Stovky dobrodruhů, rétoriků, hlupáků zamořených nevědomostí, usazených na parlamentních či ministerských lavicích, kdákají, předvádějí se a mávají rukama do prázdna. Státy se zmítají z jedné bouře do druhé. Rozpočty se řítí do propastí, které zírají jako ústa sopky. Státní dluhy se již nepočítají v milionech, ale v miliardách, unášených jako zrnka písku lemující nekonečnost moří.

Pád zásad je neméně impozantní: člověk už nevěří v nic jiného než v prachy, pouze v prachy, v toho Buddhu, jemuž vše patří a na němž vše závisí. Ideál je vtip! „Quiero vivir!“ (chci žít!) komentují Španělé. Chci žít! Ve skutečnosti už žijeme jen s nohama vzhůru, na půdě, která se všude hroutí. Hluk saxofonů udává rytmus tomuto pádu, pádu národů, pádu mravů, pádu božského i lidského. To vše ostatně v euforii, kterou každý považuje za skutečnou. Život, jak slyšíte, dělá bum! A společnost! A státy, s nosem zabořeným v melase.

***

V tomto zmatku nahradila sjednocená Evropa, za kterou jsme bojovali, pomalými kroky administrativní Evropu,

takzvaný Společný trh. Sídlí v Bruselu. Nemá žádnou tvář. Je to především konglomerát, směsice asi dvaceti tisíc všemocných úředníků, různorodých žroutů rozpočtu s neustále rostoucími materiálními výsadami. Žádné občanské společenství je nezvolilo. Je to shromáždění vedoucích úřadů. Demokracie je v celé této záležitosti pouhou bezbarvou, nehmotnou bublinou, která při sebemenším závanu větru zhasne a zmizí.

Demokracie, kdysi zbožňovaná, není na konci dvacátého století již ničím jiným než pastí na hlupáky. Politické strany, ať už jsou červené, bílé, žluté, zelené, ať už jsou levicové, středové či pravicové, jsou všechny stejné ve své okázalé zbytečnosti.

Nebyly dokonce ani schopny, ať už kdekoli, vyřešit nebo alespoň zmírnit nezaměstnanost, tento základní sociální problém. Naopak ji neuvěřitelně zvýšily. Každý rok v jejich zakrslé Evropě společného trhu přibývá další milion, dva miliony nezaměstnaných – především mladých lidí –, kteří svou bídou zatěžují krachující ekonomiku.

Státy drtí obyvatelstvo – to, které ještě pracuje! – pod drtivými daněmi. Ve své marnotratnosti pohltí polovinu, či i více, plodů práce každého odvážného tvůrce.

Ty samé strany, které se nazývají „demokratickými“, které měly přinést ekonomické řešení bídy třetího světa, který samy odsouvaly jako pytel odpadků ve svém laciném osvobození z roku 1945, byly stejně bezmocné tváří v tvář masové a multirasové invazi obrovských kontingentů otrhaných cizinců, zmatených jejich vlastní vinou, které nyní překračují veškeré sociální zábrany.

***

K tomu všemu jsou tito političtí likvidátoři neuvěřitelně zkorumpovaní, ať už z volební nutnosti (na celostátní úrovni stojí volby se vší tou reklamní vřavou jmění!), buď kvůli osobní či rodinné nenasytnosti (manželky, které často pocházejí z chudých poměrů a rychle si zvykly na služební auta a bezplatné cesty do Los Angeles a Tokia, se nechtějí vrátit k práci jako hospodyně nebo pomocnice v domácnosti!).

Politici se tak brodí v machinacích, fiktivních fakturách a úplatcích. Odebírají si procenta z kořisti ze státních zakázek, z oficiálních dodávek, z veřejných prací, ze všech operací, do nichž může zasáhnout obchod s vlivem.

Mezi voliči již vzbuzují – jak si každý může všimnout – jen obrovskou únavu a u mnohých dokonce rostoucí odpor.

Ať už se zítra v Evropě nebo v ruských dálavách objeví, s koštětem v ruce, geniální reformátor, který přinese masám skutečný hospodářský a sociální program pro spásu lidu, a pseudodemokratické mafie uvidí, jak je jejich slizké hemžení nasycených stonožek rychle smeteno! Demokracie v tuto chvíli přežívá, jak se dá, jen proto, že je prozatím nedostatek hrobníků!

***

Demokratický neúspěch od roku 1945 byl naprostý – politicky, ekonomicky, sociálně i morálně. A to právě v době, kdy by se Evropa, napůl zničená a dušená mezi globálními ambicemi Američanů opojených svým dočasným úspěchem, měla ve všech oblastech vyrovnat s nevyhnutelnými povinnostmi, jinak by zanikla.

Komunistický svět, od samého počátku (1917) nesmyslný, neboť založený na sebevražedném třídním boji, nechal se šílenou krutostí vyvraždit desítky milionů vzdorujících.

Naštěstí již v roce 1942 evropské síly rozprášily tyto Sověty od Finského zálivu až po vrcholky kavkazských hor. Dvacet východních národů mohlo být od té chvíle zachráněno, nebýt zločinné hlouposti Američanů pod vedením Roosevelta, kteří zásobovali Stalina naprosto ničivým válečným materiálem.

Tyto spojenecké bandy nejenže umožnily tomuto tyranovi vyhrát druhou světovou válku, ale navíc mu v květnu 1945 jako neuvěřitelný dar předaly celou východní Evropu. Trvalo téměř půl století, než se otroci ve Varšavě, Praze, Bukurešti, Sofii a poté i všechny národy Ruska v jejich stopách dokázali osvobodit vlastními silami, aniž by jim jediná „demokratická“ vláda Západu jakkoli pomohla zbavit se svých okovů.

***

Nyní jde o to, uvést toto ohromné pole ruin do pořádku.

Jen aby se Východní Německo postavilo na nohy, Západní Německo se v letech 1989 až 1992 doslova vykrvácelo. Vše bylo třeba postavit znovu. Staré, znečišťující továrny postavené Sověty zamořovaly ovzduší. Jejich zastaralé stroje nebyly schopny čelit žádné moderní konkurenci. Bylo třeba vše zbourat a najít tisíce soukromých stavitelů, kteří se nebáli riskovat. Mezitím se dělnická třída, která se během let restrukturalizace ocitla v nezaměstnanosti, mohla fyzicky udržet při životě jen díky dávkám dosahujícím astronomických částek.

A především východoněmecký dělník, který byl padesát let znechucen jakoukoli osobní iniciativou, předem potlačenou sovětským rovnostářstvím, ztratil starou chuť k dobře odvedené práci po německém vzoru, kterou komunistická nedbalost a absence jakýchkoli podnětů hloupě zmařily.

Jedná se – o obrovský úkol – o celou sociální strukturu, kterou je třeba znovu vybudovat, jako by předtím nikdy neexistovala. Západní Německo, které se sice opět stalo velmi bohatým a podnikavým, věnovalo tomuto gigantickému úkolu veškeré své síly. Této zkoušce čelilo statečně, ale s velkými obtížemi. Ještě mnoho let bude muset potit krev a vodu, než vrátí život a dynamiku východnímu Německu, které bylo po roce 1945 zcela znetvořeno stalinistickým bláznovstvím, které tam na konci války zavedli sami Spojenci.

***

Východní Německo bylo sice nejméně zaostalou zemí pod nadvládou SSSR, představuje však sotva jednu dvacetinu jejího obyvatelstva (19 milionů obyvatel z 400 milionů!). Kdo, kdy a jak se ujme úkolu znovu postavit na nohy těch zbývajících devatenáct dvacetin, které jsou zcela rozvrácené a zmítané chaosem?

Pokud je však rychle a s příkladnou energií nezachráníme, upadnou do anarchie...

A co tedy?...

Zachrání je Spojené státy? Oni, kteří během druhé světové války tak mocně pomáhali Stalinovi je utopit?... Sami se nacházejí uprostřed hospodářské krize. V rámci skromného celosvětového úsilí o pomoc ruskému lidu v roce 1991 činil americký podíl pouhých 3 %, což je téměř zanedbatelné!

Spojené státy jsou nejmaterialističtější národ na světě. Aby si zajistily ropu z Kuvajtu, ano, zmobilizovaly lidi a peníze z celého světa. Ale šlo o investici, nikoli o filantropickou akci.

Možná je zláká sibiřská ropa, k největšímu prospěchu jejich hyperkapitalismu se žraločími zuby a ke slávě jejich nového „světového řádu“?

Bude tomu tak? V každém případě bývalý SSSR není jen o ropě. Tam nejsou jen sudy k naplnění, ale tři sta milionů lidí, které je třeba nakrmit a obnovit jejich síly.

***

Skutečností je, že právě Evropa, dnešní chatrná Evropa, bude muset – ať už chce, nebo ne – vykonat to podstatné.

Obnova trosek SSSR však, jak jsme viděli, představuje úsilí nejméně dvacetkrát větší, než jaké dnes s velkými obtížemi vynakládá Západní Německo.

Západní Německo muselo za tímto účelem nebezpečně vyprázdnit své pokladny. Bude schopno je znovu naplnit a vynaložit dvacetkrát více prostředků, aby ekonomicky a průmyslově obnovilo obrovský ruský prostor, který je nepostradatelným doplňkem silné Evropy?

Kdo jiný než Němci?

Francie, která je – pochopitelně – nedůvěřivá, si odedávna hlídá své peníze. Už teď váhá, zda přijmout hrstku chorvatských či bosenských uprchlíků, zatímco Německo, navzdory všem svým starostem, jich s velkorysostí, která byla terčem kritiky, přijalo více než dvě stě tisíc! A co teprve zítra zachránit tři sta milionů zkrachovaných lidí z Východu?...

Angličané?...

Mají bezvadné záhyby na kalhotách, deštníky rovné jako oštěpy pastevců; jejich ženy nosí klobouky ozdobené stužkami, impozantní jako zaoceánské parníky. Kromě toho jsou jejich peněženky ověšené elastickými pásky! A mimochodem, i oni jsou v plném úpadku od té doby, co Churchill, opilý a hlučný, v roce 1945 rozprodal jejich impérium...

Kdo další by se na první pohled chtěl do toho pustit?

A hlavně – „sáhnout do kapsy“?

Množí se velkolepé konference, na nichž se rodí jen potraty. Dosud byla finanční spolupráce se zbídačenými Rusy pouhým spropitným, které s těžkým srdcem vyždímali lakomci pro Gorbačova a Jelcina, kteří pobíhali ze země do země a natahovali čepici...

IV. — Miliardy z drog a budoucnost Ruska

A co dál?...

Člověk si začne klást otázku, zda to nakonec nebude právě gigantické drogový kartel, jeden z nejmocnějších na světě, kdo převezme kontrolu nad obrovským nevyužitým územím bývalého SSSR...

Na první pohled by se to mohlo zdát bizarní. Ale není tomu tak. Světová drogová mafie disponuje miliardami dolarů pocházejícími z tisíce obrovských podvodů. Svá chapadla rozprostírá všude. Tu a tam se některé z nich podaří odříznout, ale bez výraznějšího výsledku.

Nicméně na Západě a v Americe se mafie nyní cítí pronásledována. Sledují se banky, praní špinavých peněz i příliš nápadní překupníci. Jistě, nepodařilo se zabránit tomu, aby se drogy staly jedním z nejbohatších průmyslových odvětví na

světě a aby letos vydělaly více peněz než jakýkoli koncern. Avšak poté, co proti ní bylo v Západě a ve Spojených státech vedeno několik útoků, v evropském drogovém podsvětí zavládla určitá opatrnost.

Právě v tu chvíli objevila drogová mafie v zdevastovaném Rusku obrovské nové možnosti.

Zákon volného trhu, který byl Rusům udělen, značně usnadnil obchod s takzvanými „měkkými“ drogami, jejichž pěstování u nich zabírá třicet pětkrát větší plochu než v Maroku, které přitom samo o sobě nebezpečně zásobuje celou Evropu.

Hranice nového ruského státu sousedí s celou řadou zemí produkujících tvrdé drogy, zejména s Afghánistánem, největším dodavatelem na světě. Kdysi byl tento obchod více či méně pod dohledem. Nyní jsou východní hranice pouhým sítem. Umožňují dovoz zásob tvrdých drog v dosud nepředstavitelném rozsahu do vnitrozemí Ruska, tedy přímo do rukou mafie.

Mezinárodní mafie, která již nevěděla, kam ještě investovat své hory miliard, tak během jednoho roku našla zemi hojnosti, která jí výměnou za její andělské šeky poskytuje najednou manévrovací prostor, zboží i zcela nové distribuční sítě směřující na Západ.

***

Tyto „shnilé“ kapitály tak poskytnou bývalému SSSR významnou část miliard, které jsou nezbytné pro jeho obnovu a které mu všechny demokracie odmítají – sice zdvořile, ale s ohromujícím egoismem a nedostatkem politické vize.

Tato fáze je nyní za námi.

Mafie si uvědomila – a to je staré jen pár měsíců –, že toto obrovské, téměř nedotknutelné útočiště by jí mohlo kromě přírodních drog umožnit i výrobu chemických drog, které jsou zdaleka nejsmrtelnější.

Mnoho sovětských továren je mimo provoz. Tisíce inženýrů a vědců, kteří přišli o své postavení a byli uvrženi do nejhorší bídy, se musely nechat zlákat. Nabízely se jim tučné platy, zatímco oni sami vydělávali nanejvýš ekvivalent sedmi dolarů měsíčně (rubl měl v srpnu 1992 hodnotu dvě stě pětkrát nižší než dolar). Mnozí se nechali oklamat a podlehli.

Průmysl chemických drog v Rusku bude moci nabýt obrovských rozměrů.

Ničí ruskou mládež, kterou již bída žene k nebezpečným únikům z reality a kterou nová televize, přeplněná americkými filmy o násilí a drogách, tragicky podněcuje.

Obchod s drogami se rozšíří mnohem dál – do Polska, kde již vážně ohrožuje obyvatelstvo, a do Čech. Odtud se během jednoho či dvou let dostane do Německa a poté do celé Evropy.

Ta měla jakousi vágní naději, že dokáže zadržet příliv drog z Ameriky a Afriky, a to navzdory tomu, že mafie používala všechny možné triky k jejich zamaskování, až po jejich předkládání na hranicích ve formě falešných luštěnin, obarvených na přírodní barvu. Tím, že však západní demokracie – a Spojené státy – nechaly mafii finančně zaujmout místo Evropy v Rusku, poskytly jí právě zdarma nový, ohromný odrazový můstek. Odtud budou moci rostlinné a chemické drogy pocházející z Východu v brzké budoucnosti všechny zaplavit.

***

Ještě jeden detail: díky tomu, že rozsáhlé pozemky obklopující bývalou jadernou elektrárnu v Černobylu jsou opuštěné, i zde rozkvetly makové květiny smrti. Jsou to však obrovské květy, podobné velkým rozkročeným karafiátům, tyčící se na stoncích vysokých jeden a půl metru. Člověk by si mohl myslet, že tato půda, zkažená výpary jaderného původu, je nasáklá radioaktivními látkami, které senzačním způsobem podporují růst těchto máků zcela abnormálních rozměrů!

Viděl jsem fotografie těchto obřích úrod. Je to děsivé. Přinese černobylská droga světu další zlo, které se přidá ke všem ostatním?

Známe světovou drogovou mafii, její téměř neomezené možnosti, sílu její tajné organizace i cynismus jejích zločinů. Vy, mladí lidé Evropy, jste již byli kořistí, na kterou tito obchodníci s neštěstím číhali. Kvůli komunistickému krachu budou mít nyní k dispozici mimořádnou výrobní kapacitu. Rusko a Evropa, která na něj navazuje, budou zítra čelit novému katovi, který nastoupí na místo Lenina a Stalina, kteří byli teprve nedávno svrženi.

Kdo z našich všech upadajících zemí by kdy pomyslel na to, že se v roztříštěném, vyhladovělém a ke všemu připraveném Rusku objeví takový konkurent? On je tady, ostatní tu nejsou. Taková je pravda a pro blízkou budoucnost to představuje další strašlivou hrozbu, jednu z mnoha...

***

Mezitím se Evropa, která se nedokáže k ničemu odhodlat, ztrapňuje tím, že se už dva roky brodí v ruské hnilobě a na zmítaném Balkáně. V obou případech to skončilo žalostným fiaskem.

Spojené státy zavěšují své rakety do nákladových prostorů špionážních letadel „Independence“ a rozmísťují stovky stíhacích bombardérů v Saúdské Arábii s pevným úmyslem dosáhnout za každou cenu odvety, která by jim umožnila vítězně zakončit jejich teroristickou válku v Perském zálivu! A nesmíme zapomenout, že tím, že si Bush vynutí ropnou trasu až do Basry, zpřístupní dříve či později židovskému mesianismu rozsáhlé oblasti mezi Nilem a Eufratem, o nichž jejich proroci vždy snili. Toto dobrodružství v Basře nesmírně láká vousaté stoupence židovského expanzionismu.

Aby si Bush definitivně získal – kromě voličů proti Saddámu Husajnovi – i někdy zdráhavé židovské voliče, neváhal poskytnout Izraeli, který byl přitom OSN mnohokrát odsouzen za své loupežné výpravy v Palestině, v Jaffě, v Libanonu a v Sýrii, fantastickou finanční podporu ve výši deseti miliard dolarů.

Již před nedávným schválením deseti miliard dolarů dostával každý Izraelec každoročně od Spojených států dotaci třistakrát vyšší než Afričan!

Člověk si tak klade otázku, čí prezidentem bude pan Bush v budoucnu. Spojených států? Izraele? Nebo obou najednou?...

***

Bosňané a Chorvaté jsou Srby ostřelováni až k smrti. Dva miliony pět set tisíc mužů, žen a dětí je vyhnáno ze své rodné země. Izrael je naproti tomu velký a tučný, leskne se jako zlaté tele: pro židovské lobby ve Spojených státech je to jediné, na čem záleží!

Ruští Židé touží vyrazit z bývalého SSSR do mesiášského Izraele. V roce 1992 jim Spojené státy přidělily desetkrát více

dolarů, než kolik dohromady obdrželi čtyři sta milionů obyvatel Ruska a východních národů!

Ti budou marně čekat, až se „světový řád“ pana Bushe ujme jejich záchrany!

Ten má na starosti jiné věci, jiné sudy s ropou k naplnění a jiné Židy k hýčkání. Na přepážce pro Iráčany a Bosňany v Bílém domě visí velký nápis: „closed“! Zavřeno! Kdo se bude snažit proniknout dál, ten si jistě zlomí nos.

Evropané, netrvejte na tom: jednou provždy je věc vyřešena.

V. — Moc Asie a drama Afriky

Ničitelé z východní i západní Evropy, stejně jako vydřiduchové ze Spojených států (ať už pan Bush i nadále vodí po Bílém domě svou hlavu naloženou v octu, či nikoli), budou po tom velkém úklidu, který jsme popsali, čelit navenek již nyní významným novým silám, které jim v průběhu příštího století hrozí zlomit vaz.

21. století bude totiž především stoletím Tichého oceánu.

Nejen Japonska, Koreje, Tchaj-wanu, Hongkongu, Singapuru, které jsou plné vynalézavosti a již nyní zažívají rozkvět. Ale také jedné a půl miliardy Číňanů, pracovitých, skromných, nesoucích ve svém intelektu syntézu několika tisíc let velmi vyspělé civilizace.

Tito Číňané, kteří byli za Maoova režimu padesáti lety marxismu uvrženi do zaostalosti, se s velkou moudrostí rozhodli nejprve úspěšně uskutečnit svou ekonomickou modernizaci, místo aby hloupě, jako Gorbačov a Jelcin, prováděli politickou revoluci, která byla automaticky

odsouzena k neúspěchu, protože samotná podstata těchto zemí zmizela a protože jim jako náhrada za komunismus byly nabízeny pouze zastaralé, zkorumpované modely, které všude selhaly.

Číňané postupovali přesně opačně než Moskva: nejprve znovu vybudovali ekonomiku, teprve poté se pustili do politických reforem. Stejně jako Japonci vyvinuli špičkové metody. A stejně jako oni vytvořili sociální solidaritu, která zdvojnásobuje výnosy jak pracovníků, tak průmyslníků.

Výsledek: po restrukturalizaci se Číňané budou moci do dvaceti pěti let se svými početnými skupinami připojit k masám dvou miliard Asiatů, kteří jsou vytrvalí a disponují nejmodernějšími technologiemi na světě.

Všichni společně vytvoří svou nesmírně silnou jednotu proti Evropě „demokracií“, která je špatně sjednocená či dokonce rozdělená, pětkrát méně početná, oslabena AIDS a zamořena gangrénou milionů nepříjemných přivandrovalců prchajících z Afriky nebo pronikajících z východu.

Navíc bude zbavena morálního smyslu, sociálních ideálů i víry v sebe samu. Už nebude mít šanci obstát.

Přesto se nemůžeme hloupě schovávat ve své evropské kleci. Musíme si vzít ponaučení – i když těžko stravitelná – z technických objevů a tak účinných sociálních metod žlutého světa. To vše pod hrozbou, že zahynou... politicky nevyvážení?

***

Spojené státy, které se ve své okázalé nenasytnosti dostávají do skluzu (a které jsou nakonec také vykrváceny

astronomickými deficity), nebudou rozdávat dárky, pokud se jim to nevyplatí. Co by jim však mohlo přinést?

Bývalým koloniím nechají pár zemědělských odpadků, které se většinou nedají prodat; jen aby zachovaly zdání. Hned poté se kohoutek zavře.

Evropa, svázaná vlastními problémy, se také nebude příliš angažovat v těchto nyní zpustošených oblastech.

Červený kříž, dobrovolní lékaři, několik chaotických dodávek záchranných dávek pro dvě až tři procenta afrických hladovějících budou jen ubohými náplastmi na vyschlé kosti.

I zde je patrné, jak šílené bylo jednání vítězů z roku 1945, kteří slepě uvrhli čtvrtinu lidstva do propasti. Rusko, Asie, Afrika – to jsou gigantické problémy, kterým bude muset 6 % Evropanů čelit po celé příští století.

VI. — Minulost a štěstí

Před našima očima byla minulost zlikvidována.

Před padesáti lety se dělnická třída, ačkoli špatně placená, těšila jisté stabilitě. V lidových uličkách nestály každých třicet metrů nablýskané banky, ale skromné – téměř všeobecné – úspory zajišťovaly mnoho klidných chvil.

Co se týče rolníků, ti si víceméně vystačili se svým obilím, zelím, olivami, mrkví a prasaty. Vydávali se na pole a broukali si starou písničku, sedíce na hřbetě svého osla s ušima vztyčenými jako megafony.

Byla to Evropa polí, čistých polí, prostých polí, která byla základem a zdrojem obživy.

Během první světové války tvořili více než polovinu padlých „za Francii“ či „za Německo“ rolníci. Je to téměř neuvěřitelné. Ale tak to bylo, více než 50 %. Dnes žije na venkově méně než 7 % vesničanů.

A to je ještě dočasné. Brzy budou v celé Evropě tvořit už jen 5 % nebo 4 %. Navíc jim bude hrozit zaplavení trhu obrovskými americkými přebytky za výprodejové ceny. Pro státy představují rostoucí zátěž. V Evropě se budou moci udržet pouze díky dotacím, které samy o sobě představují 60 % podpory poskytované z prostředků Společného trhu.

Ve Spojených státech dnes tvoří zemědělci pouhá 3 % obyvatelstva. A i to je zkreslený obraz rolnictva, které se téměř zcela industrializovalo a které se materiálně uživí jen díky smažení, mletí, drcení a mražení produktů vyráběných na běžícím pásu, zmanipulovaných, předčasně sklizených, zbavených chuti a zabalených do lesklého plastu, který slouží jen k oklamání kupujícího.

Svět zemědělství byl před druhou světovou válkou samotnou podstatou evropských národů. Ty pečlivě dbaly na krásu a kvalitu svých sklizňových produktů, mistrovských děl trpělivosti. Nyní se cítí zaplaveny americkým kšeftařením.

Městský pracující se zase stal nedokonalým doplňkem stroje. Stroj pracuje lépe než on, rychleji než on a často ho nahrazuje. Pořízení ultramoderního stroje znamená zaměstnat o 50 % méně dělníků a vytvořit o 50 % více nezaměstnaných; stroj se stane nelidským pánem 21. století.

***

V očekávání stále možné ztráty zaměstnání musely tisíce domácností zdvojnásobit své šance na přežití a zapojit do práce

i ženu, aby její výdělek nahradil případný výpadek příjmu druhého partnera.

Odtud pramení chaos v intimních vztazích: únava párů, znechucení z domácích prací, střety a neporozumění mezi osobnostmi, které se znovu objevily, rozvody, stále menší počet dětí, svěřovaných do anonymních jeslí.

Přitom něha je pro nejmenší nezbytná, je to nenahraditelná výživa pro dětskou vyrovnanost.

Na druhé straně neustálé využívání supermarketů, které se staly nepostradatelným doplňkem domácností s dvojím příjmem a zanedbávanými dětmi, vyřadilo z provozu miliony skromných obchodů, které byly zásadním stabilizačním prvkem společnosti; předznamenává zmizení střední třídy.

Stát se stal finančním monstrem moderního světa, který velkými hráběmi sbírá každoročně rostoucí podíl z rodinného zisku – často fiktivního, ale přesto těžce vydřeného –, který může jakýkoli ekonomický otřes nečekaně smést na zem.

Lidstvo se domnívá, že je svobodné; ale v čem spočívá jeho svoboda? Společnost ovládá hyperkapitalismus. Je to nová forma otroctví, otroctví, jehož pozlátko jen stěží zakrývá jeho krutost. Chudý člověk, jakkoli chudý, se kdysi dokázal více či méně udržet nad vodou. Stačilo málo. Dnes však vládne neúprosná přísnost moderního života s jeho nadměrnou spotřebou a neustále rostoucími výdaji, která chudáka dusí; člověk zásadově čestný je nakonec považován za pošetilce. Vítězí ten vychytralý, prohnaný a nejméně počestný. Pokud chybí peníze, člověk si půjčuje, daleko nad své možnosti, a riskuje, že s nožem na krku bude tyranizován svými věřiteli; kreditní karty se pro devět desetin domácností staly falešnými

pasy do pasti bohatství, které neustále uniká a které se člověk neustále snaží znovu uchopit.

***

Mladý člověk už ani nechápe, že se kdysi dalo žít jinak.

Moderní život je sice teoreticky pohodlnější než kdysi, ale jen pro některé. Celé „nevyvinuté“ národy odsuzuje do pekla. Co se týče většiny tvrdě pracujících mužů a žen, jejich jediným bohatstvím jsou peníze, které mizí, proklouzávají jim mezi prsty a ztrácejí se jako voda v písku.

Moderní člověk se pohybuje v milionech všestranných aut, která mu dávají iluzi úniku z reality. Ale tyto silnice jsou absurdní. Asfalt zapáchá v nejvíce přeplněných městech. Vzduch znečišťuje plíce, zamořuje krev. Z našich hlučných bulvárů, dokonce i ze stromů s vybledlým listovím, prchají poslední ptáci.

Černavé znečištění z továren se objevuje všude, stále více dusí.

V příštím století budou továrny postaveny i na těch nejvzdálenějších rýžových nebo maniokových polích, v Laosu, u Mandžů, v Polynésii.

Obrovský lidský zmatek se valí ze všech stran jako řeka se zatuchlým zápachem. Samotná příroda se stala vlaštovkou s ochablými křídly.

Budou tyto téměř nadlidské obtíže, které ohrožují vstup Evropy do 21. století, alespoň zmírněny novými objevy, které poskytnou mimořádné prostředky k reakci?...

Zásadní otázka!

VII. — Moderní objevy

Nezachrání snad vše moderní objevy?

Vědecký pokrok současného světa je často ohromující. Neskrývá však jeho zářivost jeho nedostatky?

Díky genetickým a farmaceutickým objevům současného výzkumu a jejich celosvětovému rozšíření se dožíváme vyššího věku; ženy, o nichž se říká, že nikdy neumírají, nyní překročily průměrný věk osmdesáti let. Milují, když je lidé považují za čilé krasavice. To je úžasné! Kdo však bude platit důchody těmto milionům neohrožených osmdesátníků? A co důchody mužů, kteří se brzy budou chtít vydat stejnou cestou?

A co ty miliony tun dalších léků, které tito chromí, chraplaví, bronchitidou trpící a shrbení lidé budou sborově požadovat od sociálního zabezpečení?... A co ty tisíce budov, kde bude třeba ubytovat tato prodloužená stáří?

A co zábava, co cesty, které bude třeba zorganizovat, aby se oslabené mozky a chvějící se těla mohly kochat romantickými sny?...

Státy, již nyní drcené pod tíhou svých současných závazků, budou v budoucnu muset čelit těmto dodatečným nákladům. Ty zdvojnásobí břemeno, pod nímž se vlády již nyní hroutí.

Aby bylo možné financovat tyto stále se prodlužující penzijní fondy, nezměřitelné jako sud Danaovny, bude kvůli poklesu porodnosti přispívat do sociálního zabezpečení už jen polovina pracujících. Tak kde se tedy vezmou ty miliardy pro nezničitelné staré pány a dámy?...

Mozky vědců destilují stovky dalších zázraků, které rozjasňují temnotu. To je pravda.

Podařilo se například zdvojnásobit produkci mléka. Výsledek: Američané ho vyhazují do řek! A Evropané museli ve svých ledničkách v rámci Společného trhu uskladnit miliardu kilogramů neprodejného másla!

Mezitím mimochodem stovky tisíc žen a dětí umírají hladem a žízní ve světě, kde letadla létají z Paříže do Tokia za pár hodin, ale kde krabička sušeného mléka nebo kelímek jogurtu dorazí do hladovějících zemí až za rok – pokud tam vůbec dorazí!

***

Často se v tom už člověk nevyzná. V Rusku vaří kávu z cihel; v Brazílii zase vyrábějí cihly z kávy!

Jiní vynálezci dokázali za poloviční dobu vypěstovat poctivá zvířata všech druhů až do jejich maximální velikosti. Výsledek: už nevíme, kam s tolika čerstvým masem, a na hranicích se pereme o to, abychom přepadli a spálili ty poloviční ovce a poloviční prasata, s nimiž si Angličané a Dánové už nevědí rady!

***

Díky lstivosti, inteligenci a vášni pro novinky se nám podařilo udělat z televize opravdový zázrak. Dalším výsledkem je, že davy lidí zůstávají přilepené k obrazovkám tři a půl hodiny denně; nakonec jsou zcela zmatené a vydané na milost a nemilost jakémukoli plazivému jazyku či jakémukoli žvanilovi. S nadšením hltá i ty nejznepokojivější nesmysly. Rozhoduje o svém osudu i o osudu ostatních na základě záplavy drbů, lží a výmyslů. Už nepřemýšlí, neřídí se myšlenkami, ale obrazy – opakovanými, často halucinogenními a téměř vždy ničícími osobnost.

Tři minuty televize mají tisíckrát větší dopad než sto objektivních studií vědců či odborníků, kteří s velkými obtížemi osloví nanejvýš dva či tři tisíce čtenářů, zatímco televizní šarlatán bude mít dva či tři miliony blažených diváků, předem podmaněných jeho nesmysly.

***

Televize je největším zhoubcem tohoto století. Stačí, aby na klíčové pozice dosadili několik mluvčích někteří vlivní politici nebo finanční manipulátoři, kteří žonglují s miliardami, z nichž se financuje provoz televizních stanic. Tito pochlebovači utvářejí veřejné mínění, ovládají ho a převracejí naruby. Na základě jakého práva?... Co zbývá z „demokracie“ po takovém oklamávání uvězněných davů?

Nic.

Ti, kdo se předvádějí před mikrofonem, a ti, kdo stojí nad nimi, určují zákon, jediný zákon. Každý den je tato nadvláda dusivější.

***

Lidé letí jako šípy na Měsíc, k Neptunu, k Jupiteru, jako by jeli do Lurd nebo do Sestrières.

Jaderná energie dokáže vypustit tisíce ohnivých bolidů, zářivých a bleskurychlých, mezi pouštěmi Arizony, ledy Sibiře a ropnými písky Kuvajtu!

Tisíce ohromujících objevů tak přinášejí svět, obchod i domovy na dosah každého badatele či každého narušitele.

Ale jaká je bilance?

Posouváme se vpřed?

Jsme šťastnější?

Nebo se štěstí zhoršuje?...

Nedávno bylo na mexicko-americké hranici zjištěno, že dvacet osm pracovnic kosmetické továrny porodilo během jediného roku dvacet osm dětí bez mozku!

Náhoda?

Vedlejší účinky špatně promyšlených vynálezů?

V každém případě mohlo dvacet osm zdrcených matek několik hodin chovat v náručí beztvaré miminko, jehož mozek byl vysát monstrózními či zázračnými vynálezy!

Budoucí svět bude bezpochyby viset na obrovském otazníku.

***

Navzdory všemu musí mladý člověk tento nový svět přijmout takový, jaký je, bez marných výčitek. Se všemi jeho nedostatky, ale také s tím, co na něm může být vzrušující, s těmi nekonečně rozšířenými obzory; tyto sporty, často znetvořené užíváním drog, ale oživené disciplínou a harmonií soutěživosti; tyto možnosti získávání nových poznatků díky cestování, jeho přesnější a širší kultura, i když se někdy ztrácí ve zmatku a absurditě.

Geniální reformátoři se vyšplhají na vůz 21. století, ale nezabrání tomu, aby obrovské ekonomické a sociální problémy zasáhly svět již tak zaplavený politickými, sociálními a rasovými komplikacemi.

Tyto komplikace bude muset Evropa, chce-li přežít, za každou cenu překonat. To je dnešní výzva, výzva v celé své syrovosti, která děsí slabé, ale musí povzbudit srdce silných.

Výzva, která nesouvisí pouze s okolnostmi jednoho dne či jedné doby, ale zasahuje do toho nejhlubšího a nejtrvalejšího v nitru každého člověka, ať už je jakýkoli.

Kdyby Hitler zítra sestoupil z Valhally a znovu se objevil na bulváru před Říšským kancléřstvím, musel by se jistě uchýlit k novým koncepcím, novým metodám a zásadně proměnit své tvůrčí dílo. Nepokračoval by ve všech starých, nedokončených projektech, pevně by se držel svých zásad, ale přizpůsobil by je potřebám současnosti. Jeho názory na problém zemědělství, na účast žen na veřejném životě či na ekologii – v níž byl v roce 1933 skutečným zakladatelem – a na rasové rozdělení národů, ba dokonce i na globální přerozdělení bohatství, by nepochybně prošly úpravami nebo by se dokonce realizovaly jinak, než jak tomu bylo v první polovině 20. století.

VIII. — Vrátit duším duchovní život

Zbývá ještě nějaká šance zachránit evropský projekt?...

Situace je napjatá, to je pravda.

Ale stále existuje sto důvodů k boji a naději. Ocelová vůle má větší cenu než tisíc případů bezmoci.

V roce 1940 Reynaud, samolibý předseda vlády „demokratické“ Francie, prohlásil s pýchou: „Zvítězíme, protože jsme nejsilnější.“ O měsíc později se po celém Západě všechny demokracie zhroutily jako domečky z karet! Reynaud, zděšený, uprchl (s dvaceti devíti kilogramy zlata) až do Pyrenejí, kde si rozbil obličej o nevhodný kámen!

Ten podvodník byl na dně! Ten chlapík Demos byl knokautován! Jeho účet byl vyrovnán během několika týdnů.

Jak vidíme, všechno se může zhroutit, ale opravdový charakter to všechno může napravit.

K obnově budoucích časů nestačí, aby se vůle upínaly k mohutnému úsilí o materiální obnovu. Nemocná není jen světová ekonomika, ani politická společnost; postižen je morální svět národů, otrávený šíleným závodem za pohodlím, zdánlivě příjemným, ale často tragicky ničivým.

Člověk naší doby se odvrátil od tisícileté tradice křesťanství a duchovnosti; každý chtěl „žít“ a v hojné míře si užívat pohodlí a radostí. Aniž by si to uvědomil, stal se otrokem průměrných radostí, omezených na povrchní pohodu. Pohybuje se již jen těsně nad zemí.

Jak vrátit duchovní život duším, které téměř vyhasly, v nichž plamen již nevystupuje, udušený pod popelem, který postupně chladne? Kdo jej znovu oživí? Kdo vdechne do těchto uhlíků, které se proměnily v hlínu, inspiraci, z níž znovu vzplane duchovní oheň?

Bez něj je však vše ztraceno. Je třeba, aby štědrost, velkorysost, láska k lidem, ochota dávat a posvátné nadšení pro ideál překypující pravdou obnovily vnitřní život každé bytosti. Lidské srdce není jen nádobou pro pomíjivé radosti. Je to kouzelná zahrada se svými barvami a vůněmi. Chce se vznést nad spletitým houštím existence. Politická revoluce? Ano! Hospodářská a technická revoluce? Ano! Sociální? Ano! Ale především, revoluce duší, která svou vůní ovládá celou existenci!

Štěstí není jen vedlejším produktem diskotéky. Člověk se musí nejprve znovu stát duchovní bytostí, upřenou ke všemu, co povznáší a zušlechťuje. Jinak, ať už je prostředí jakkoli příjemné, život není nic jiného než krmítko, kde se člověk přejídá a kde to podstatné již neexistuje.

IX. — Století elit

Je tu duše.

Je tu také inteligence.

Revoluci nelze uskutečnit chvástáním, a už vůbec ne prázdnými prohlášeními, která znějí jako plech. Každá obohacující revoluce je výsledkem dlouhé intelektuální přípravy. Více než kdy jindy bude příští století stoletím elit a koordinace jejich objevů. Právě ti nejlepší, nejschopnější – a pouze oni – zvítězí, budou vést a změní společnost. Doba, kdy si člověk mohl připravovat svůj vzestup v nedbalosti, pohodlnosti, nevědomosti a lenosti, je pryč.

I samotný dělník se bude muset přestat chovat, jak tomu bylo příliš dlouho, jako nevzdělaný pomocný dělník. Bude se muset díky tvrdé práci a duševní přípravě proměnit ve vysoce kvalifikovaného technika. Moderní, velmi nákladný průmysl bude přijímat pouze vybrané spolupracovníky. Zítra už nebude místo pro průměrné lidi. Ti se připojí k obrovskému zmatku neúspěšných a parazitů, kteří nemají žádnou budoucnost.

V příštím století se budete muset vlastní pílí, vytrvalostí, pružností mysli a silou charakteru vypracovat na intelektuální úroveň a k technickým znalostem, které nesmazatelně poznamenají budoucí vůdce lidí a národů.

Mladí lidé si musí dobře uvědomit, že pouze v míře, v jaké budou jejich mozky pracovat, jak se budou rozšiřovat jejich odborné znalosti a jak se stanou živou součástí elity, budou schopni úspěšně uskutečnit obnovu společnosti.

***

Nová doba nastane, pokud vy, chlapci a dívky 21. století, kteří již stojíte na prahu naší éry, se pustíte - s novými metodami a myšlenkami, ale také s ideálem tak žhavým, jako měli vaši předkové v hrdinských dobách - do velkolepého úkolu obnovy společnosti, která ztratila směr.

Mladí kamarádi Evropy, přišla vaše chvíle.

Buďte připraveni, samozřejmě materiálně, ale především duchovně a intelektuálně, ochotni ke všem obětem, s dokonale vyvinutou a strukturovanou myslí, s tělem silným pro nejtvrdší souboje, s duší osvětlující váš záměr. Ať už byl jakýkoli. Bez ohledu na tvrdost boje budou vaše silné paže schopny zvednout nad vaše štíty to vítězství, o kterém slabochové věřili, že se stalo nedosažitelným.

Jen ti, kdo mají víru, se vracejí a vzdorují osudu! Věřte! Bojujte!

Svět se buď ztratí, nebo se získá. Získejte ho!

V lidské poušti, kde bečí tolik ovcí, buďte lvy!

Silní jako oni! Neohrožení jako oni!

A ať vám Bůh pomáhá!

Zdar, kamarádi!

Léon Degrelle, srpen 1992